

Nikolaus Rham'i jutluse peale, digekssoomisest armu läbi, oli Antonius Bomhouwer ühe kirja välja saatnud ja seda õpetust hulka mõistnud. Küsitub, kas tema seda, et inimesed oma püttusi heategudega tasuda võttsi wad ja tusuma peassi-wad, ka pühakirja järel töeks tunnistada wöiks, oli tema seda töeks tunnistamist oma peale wötnud ja oli selleks awalik waidlemine Riia Toompea kirikus, kõige Nacherrade, sõdanikkude ja logubuse ees määratud. Ewangeliumi usutunnistuse õpetajad, Knöpken ja Rham, oliwad teda oma pühakirja peale põhjustatud liisimistega litsikusse ajanud, nenda et tema enam midagi wästata ei teadnud. Selles litsikus näib Antonius Bomhouwer Paapstlaste kombel ühel wiisil wästanud olema, mis töiki fogudust nii wäga vahandas, et teda üksi kirikust välja minna lasta ei usaldatud. Knöpken kirjutab: „Pärast waidlemist aga, kuida pühja Paulus õpetab 2. Thessal. 3.: „Urge pidage teda ometi kui waenlast, waid manitsege teda kui wenda,” wötsime mina ja Nikolaus Rham ja tema majaperemees Heinrich Raffmehyster teda oma wahese ja saatsime teda, et temale paha ei sünntis. Kui mitte, siis oleksi wad poissid teda mädamunadega ehk fa weel halwemaga loopinud. Kuidas tema siis fa ise ütles: „Per deum, vos juxta christiana caritatis regulam agitis

mecum, etiam inimico benefacientes; quod si vos in mea essetis manu, sicut ego in vestra, nequoquam tam mansuete vobiscum agerem“ — „Jumala ees! Teie fäite minuga khrisliku armastuse seadust mõõda ümber, et Teie la waensafele head teete; oleksite Teie minu läes, nagu mina Teie läes, mina Teiega nii peenest ei tallitaks.“

Kirikust oliwad tölk suure Gildi majasse kottu läinud, waidlemisse üle otsust tegema. Lutheruse õpetuse eestkostjatele sai õigus antud, Paapsti eestkostja õpetus sai hukka mõistetud. Weel on teda seal wennasikult manitsetud töele tunnistust andma ja „ennast mitte targemaks pidama, kui Jumalat.“ Qui see tölk aga ei aitanud, siis sai selle osja seletus Raekohtu hooleks antud, Jumala-sõna järel selle üle lohut mõista. Raekohtu pooltest on siis fa mõistetud, Antonius Bomhouwer'it, kui üht sangetaelist wästapanijat fogubusest välja heita ja u m b r a h u alla pauna, nenda et keegi temaga ümberläia, temale kõterit'ega mund ülespidamist anda ei tohtinud, kuida see sel aegl pruul oli. Nüüd ei wöinud Heinrich Raffmehyster teda muidugi enam omas majas pidada. Selle peale on Antonius Bomhouwer Tallinna läinud ja kuida Andreas Knöpken'i kirjastgnäha, on tema weel aastal 1527 seal puhasstatud Risti litsiku